

Profesor:

Táborové překvapení

Byl jsem jako vedoucí tábora na svém oblíbeném místě a měl jsem tam svoji partu, se kterou pravidelně tábory pořádáme (samozřejmě nikdo z nich neví, že provozuju spank!!). Poprvé tam s námi byl jako vedoucí také student FTVS Míra. Ten s námi roky před tím jezdil jako dítě, později jako instruktor. Byl hrozně fajn a na práci s dětmi šikovnej. Děti ho milovaly a on opravdu nezkazil žádnou legraci. Když jsem na začátku tábora dělal školení vedoucích z BOZP, upozornil jsem všechny mimo jiné, že musí mít svůj oddíl neustále na očích, obzvláště v lesích okolo tábora. Řekl jsem také, že pokud se náhodou někomu ztratí v lese dítě, ať to okamžitě přijde nahlásit aby se po něm mohlo hned začít pátrat.

Míra si 5. den vyrazil se svými klukama do lesa na bojovku, vyznačil jim trasu a vypustil na trať. Lehnul si do mechu a vzhledem k únavě usnul. Spal krátce, protože během půl hodiny se mu kluci začali vracet. Jak byl zblblej, tak se zvedl a zavelel k cestě zpátky do tábora, aniž by si kluky spočítal. Teprve v táboře, když šli na jídlo, zjistil, že mu jeden kluk chybí, že na něj prostě zapomněl. No a vylepšil to tím, že nikomu nic neřekl, nechal svoje děti v jídelně kolegovi a vyběhl do lesa kluka hledat. Samozřejmě, co čert nechtěl, zjistil jsem během 5-ti minut, že Míra chybí, a navíc dorazil do tábora chybějící kluk z lesa sám a padl přímo na mě.

Když se Míra asi po dvou hodinách vrátil z lesa celej nešťastnej, že kluka nenašel, narazil v táboře jako první opět na mě. Než vyblekotal, že kluka nemá, tak jsem ho sjelel, že kluk je už zpátky, že je nezodpovědný a za to, že šel pátrat na vlastní pěst ať se sbalí a jede domů. Já ho nechtěl poslat domů za to, že se mu kluk ztratil, protože vím, že taková věc se prostě občas stát může, ale za to, že to hned nepřiznal a zachoval se nezodpovědně. A už jsem si šel hledat v adresáři někoho, koho bych do tábora mohl narychlo přivolat jako náhradníka.

Když jsem sedl u sebe v táborový kanceláři, přišla za mnou totální schlípnutina - Míra - a začal mě prosit, abych ho domů neposílal a potrestal ho jinak. Na to jsem mu řekl, že jinak ho trestat nemůžu, protože je už dospělej a jediný čím ho můžu potrestat je, že ho pošlu domů. Samozřejmě, že mě na jazyku srběla ta osvědčená věta, že kdyby byl malej kluk, tak ho ohnu přes koleno a nařežu mu na zadek. Ale záměrně jsem ji nevyslovil, protože jsem byl opravdu dost naštvanej a chtěl jsem ho mít z očí.

Ovšem zafungovala nějaká zvláštní telepatie, protože Míra v naprostém zoufalství a se slzama na krajíčku řekl, jestli bych ho nemohl potrestat fyzicky. Na to jsem vytřeštil oči (i když jsem zas tak moc překvapenej nebyl) zeptal se ho, jak si to představuje, jestli třeba bude chodit za trest každý ráno běhat na Mravenčák a zpátky (šílenej kopec). No, a on řekl, že to myslí jinak. Já na to, že jako jak? A on, že by mohl ode mě třeba dostat pořádně nafackováno, že třeba vydrží i dvacet facek, jen abych ho neposílal domů. Tak na to jsem mu hned řekl, že by mi bylo trapný dát byť jedinou facku dítěti, natož dospělýmu, ale že pokud prahne po fyzickém trestu, ať si doběhne k říčce uříznout dva tři proutky z vrby a já mu s nima zmaluju holej zadek, že by si stejně nic jinýho nezasloužil. Tuhle větu jsem sice řekl trochu jako vějičku, ale tomu, že se na ní chytí, jsem nevěřil.

Míra okamžitě pookřál a zeptal se, kolik jako ran by musel vydržet proutkem, abych ho na táboře nechal a už mu to, co udělal, nepřipomínal. Řekl jsem mu, že na holou aspoň 50. On na to opáčil, že mu je jasný, že musí dostat na holou, ale že by byl rád, kdyby to mohlo být tak, aby to nikdo jinej z tábora nevěděl. Já na to řekl, že tomu asi rozumím, ale že je také potřeba říct ostatním, jak byl potrestanej. Míra byl hned pohotově připravenej a navrhnul, abych teda ostatním oznámil, že jsme se dohodli, že za trest dostane na konci tábora jen polovinu výplaty. Čas exekuce byl stanoven na půlnoc téhož dne.

Po večerce dětí byla porada, pak se Míra vytratil (šel se vysprchovat, převléci a nařezat pruty), a když se zábava dobře rozjela, sebral jsem se, oznámil ostatním, že mám ještě v bažině (táborová kancelář) práci a odešel jsem. Míra už na mě čekal a v ruce měl asi 5 proutků. Zeptal jsem se ho, jestli si to nerozmyslel, on na to, že ne, tak vešli jsme do bažiny a zamkli se. Proutky byly solidní a poměrně tlustý, takže jsem si první vzal do ruky a připomněl naši dohodu - 50 na holou a věc je skončená. Míra mi na to řek, že je hrozně rád, že jsem na to přistoupil, že se mu na táboře moc líbí a s ostudou by z něj odjíždět nechtěl a že kdyby těch ran bylo náhodou o něco víc, že je prostě vydrží. Načež jsem natočil takový starý křeslo, který v bažině mám a v němž rád sedávám a popsal Mírovi, jak se má přes něj přehnout, aby zadek byl pořádně vystrčený a nehrozilo, že ho praštím přes záda. Viděl jsem, jak se mu třesou ruce, ale statečně se usmíval. Navíc jsem ho upozornil, že přestávky ve výprasku budu určovat já, a jakmile se mi začne uhýbat nebo něco podobného, tak začnu od začátku. Řekl, že se bude chovat jako chlap, i když takový výprask v životě nedostal.

No a pak následovalo klasický: " Tak Míro, spusť kalhoty a trenky ke kolenům a začneme!" Míra se otočil čelem ke křeslu, rozepnul džíny a rovnou i s trenýrkama je spustil až ke kotníkům. ještě jsem viděl, jak se před ohnutím pokřížoval (to jsem se musel zasmát) a pak se hodně ohnul a chytil se ze stran nohou křesla (Míra má 2 metry). No a přede mnou svítil hodně vyšpulený, naprosto netknutý zadek sportovce, připravený na výprask. "Takže můžeme?" "Můžeme".

Poprvé jsem napřáhl a švihnul. Proutek byl opravdu kvalitní, takže zasvištěl vzduchem a ozvalo se ostré plesknutí při kontaktu s kůží. Míra sebou škubnul, na vteřinku stáhnul půlky a vyrazil ze sebe: Jedna!" Chvilí jsem počkal, abych se přesvědčil, jak budou vypadat stopy. Ukázalo se, že jsem trefil téměř přesný střed půlek, protože se v těch místech během chvíličky začal vybarvovat růžový proužek s bílými okraji. Znovu jsem napřáhl a švihnul. Opakovalo se předešlé. Míra se zaškubal, stáhnul půlky a vykřiknul další číslo. Pokračoval jsem ve vyplácení s tím, že jsem vždycky po každé ráně nechával asi 15 vteřin pauzičku. Po patnácté ráně už začínal být střed obou půlek dost nateklý, protože jsem třefoval nejvíc tam, a tak jsem se zeptal, jestli nemám dát větší přestávku. Míra odpověděl, že by byl raději, kdyby to šlo ráz na ráz. Zhruba od třicáté rány bylo znát, že trochu brečí a zadek už byl téměř celý pokrytý nateklými jelyty, která v některých místech dostávala už mírně fialový nádech a sem tam lehounce prosakovala kapka krve. Když jsem došel k předposlední ráně, tak poprvé Míra trochu vykřikl po dopadu proutku na zadek. řekl jsem tedy, že mu poslední ránu odpouštím. Byl jsem naprosto v šoku, když mi plačíc řekl, že to v žádném případě nechce, že to musí vydržet celý, protože jsme se takhle dohodli a ať se na jeho reakce vůbec neohlížím. Zvedl jsem tedy ruku s proutkem a švihl naposledy. Zaškubal se, viděl jsem, jak se kousnul do ruky a skoro šeptnul: "Padesát". řekl jsem mu, ať se zvedne a oblékne. Narovnal se, otočil se ke mně s červenýma očima, takže

přede mnou stál s kalhotama a trenkama u kotníků s odhaleným přirozením. Chtěl mi hned podat ruku, jako že je to vyřízený. Řekl jsem mu, aby se nejdříve oblíkl, on rychle popadl kalhoty s trenýrkama a vytáhnul si je přes zadek. Při tom zasyčel, jak se látka dotkla rozbolavělých pŕlek. Pak jsme si podali ruce a on mi ještě řekl: "Dík, žes mě tu nechal".

Pruty byl opravdu kvalitní, protože jsem nakonec při výprasku použil jenom jeden - vydržel celý výprask, neroztřepil se, nezlomil a nadělal Mirkovi parádní jelita. O celý věci už jsme zbytek tábora opravdu nemluvili, jenom jednou jsme se nějak s Mirkem potkali na prahu jeho chatky, tak mi řekl, abych šel dovnitř a zavřel dveře. Pak mi řekl, že musí spát na zádech a každý sezení ho dost bolí. Nakonec mi řekl, že mi ukáže, jak jeho zadek vypadá. Byl jen v bermudách, takže se otočil a stáhnul si je ke kolenům. Ačkoli jsem ho trochu lítoval, v tu chvíli mě mrzelo, že jsem neměl s sebou foťák. Zadek totiž hrál všemi barvami od rudě fialové až po žlutou. Navíc se po něm táhly bledě růžové proužky v místech kde proutek dopadl silněji nebo víckrát. Když si Mirek kraťasy zase natáhnul, tak mi ještě řek, že byl sice jako kluk občas od táty bit, ale takhle nikdy nedopadl. Na to jsem mu jenom odpovĕdĕl, že má, co si zasloužil. Ale to už bylo spíš v žertu a on to tak taky bral. Pak už jsme se k tomu opravdu nikdy nevraceli.